Pregaria.cat

Entrada

LA MÒNICA 03 HA FINALITZAT ELS EXERCICIS

(El seu diari espiritual té quatre capítols, que corresponen a les quatre setmanes que han durat els exercicis espirituals que ha fet a Loiola. Avui copiem amb el seu permís alguns fragments del primer capítol.)

1.- Fa tres dies que hem començat i fins ara no ha deixat de ploure. Tot està molt bé: la capella, l'habitació, el santuari –en especial la capella de la conversió on Sant Ignasi va iniciar el seu canvi de vida–, el capellà que ens porta el recés –un jesuïta gran, basc, de poques paraules, senzill i amb una mirada de nen–, el paisatge, el camí que va de Loiola a Azcoítia, els cinc companys: una religiosa missionera al Sudan del Sud, un capellà de Zamora, una parella que està de vacances i que treballen a una empresa comercial, i una noia jove que deu portar alguns problemes a l'esquena. No parlem gens. Dinem escoltant música. El menjar està prou bé i he fet algunes llargues dormides que em feien molta falta.

2.- Fa cinc dies que vàrem començar. He fet un horari de cada dia. Hi entren quatre hores senceres de meditació seguides d'una revisió de com ha anat la meditació, una xerrada general que ens dóna el pare jesuïta, una conversa personal amb ell, l'Eucaristia, una hora de lectura i un llarg passeig. Tinc l'horari sobre la taula i al final del dia faig un examen general. El canvi de vida és absolutament radical. El segon dia em feia mal el cap. Vaig sortir a córrer de bon matí i penso que va ser un encert. A poc a poc em sembla que vaig entrant. De vegades la meditació se'm fa llarga, però compleixo l'horari de forma estricta. És com si fos la meva feina. De moment més aviat em sento seca i sense cap mena d'emoció, però contenta i amb bon humor.

3.- Avui hi ha una cosa que m'ha impactat i no paro de donar-hi voltes. Resulta que he entès la connexió que hi ha entre els criteris dominants a la nostra societat, el desordre que portem de vida i la facilitat, com a conseqüència, d'actuar malament o, com diu ell (el mossèn), de pecar. Em sona malament, això de pecar. M'agrada més equivocar-se, fallar o actuar negativament. En el fons deu ser el mateix. La connexió em sembla encertada. Per què actuo malament? Doncs perquè porto un desordre notable. I per què estic tan desordenada? Doncs perquè em manquen criteris clars sobre el sentit de la meva vida. Els criteris de la societat em desordenen. Em sembla que m'estic embolicant.

4.- Era a la capella de la conversió i m'he emocionat. És clar que m'he de convertir! Em sento buida. Sóc el centre del món, quina estupidesa. Hauria de fer un gran canvi. Passa el temps i vaig omplint els anys, total per caure bé, per passar-ho al millor possible, per una mena de passió per pujar més amunt. Fins l'estada a Sant Ignasi de Moxos va ser com un parèntesi de bona nena. Realment, de veritat, a qui estimo? Jo ho sé i em fa vergonya: m'estimo per sobre de tot a mi mateixa. Ho he vist claríssim. Ja estic cansada de mi. Em sembla que en el dia d'avui s'ha obert una porta nova. Prou! No vull malgastar la meva vida. Mentre li pregava a Jesús que il·luminés el meu cor, les llàgrimes anaven caient amb suavitat. Eren dolces i amargues. Sort que en aquella hora no hi havia ningú; millor dit, Ell i jo. Potser alguns turistes a l'altra banda del vidre... M'importa un rave!!